

MAGISCH MAIO

WAHOO MADNESS

— Tekst & foto's: Maikel van Breugel en Gerwin Gerlach —

Ademloos staren we naar de aflevering van Blue Planet, waarin de snelste rovers van de zee genadeloos een bal rondtollende aasvissen afslachten. Deze keer zitten we er zelf middenin. Het decor is de visrijke zee rond Maio, één van de Kaapverdische eilanden. Hier vist visgids Michael 'Mike' van Stein vanaf de kant en met de boot. Wij waren een aantal dagen te gast.

Maikel met één van de vele skipjack tonijntjes die we met pilkertjes vingen.

Een jongensdroom: honderden skipjacks en yellowfin tonijnen vallen alles aan wat wij door het oppervlak spinnen. Pilkertjes, aasvis, het maakt echt niet uit. Je ziet ze er volle bak op knallen en direct giert de slip het uit. Minimaal 20 meter in één run de diepte in. Ongelofelijk wat een aanbeten en wonderlijk dat onze molens het overleven. Nog mooier zijn de tonijntjes die na de aanbeet geen idee hebben dat ze zijn gehaakt en enkele seconden in de school blijven zwemmen totdat ze als een speer de diepte in gaan. Maar liefst 76 tonijnen vangen we in een kleine drie uur tijd. De zwaarste weegt net aan 20 kilo. Het mooiste

moment is nog wel de reusachtige geelvintonijn die uit de diepte een gehaakte skipjack aanvalt. Die vangen we niet, maar deze vis blijft voor altijd op ons netvlies zwemmen. Net als de gigantische zeeschildpad, die op volle zee tot aan de boot aasvis komt eten en de reuzenmanta's die majestueus langs zweven. Wat is dit mooi.

SCHRIL CONTRAST

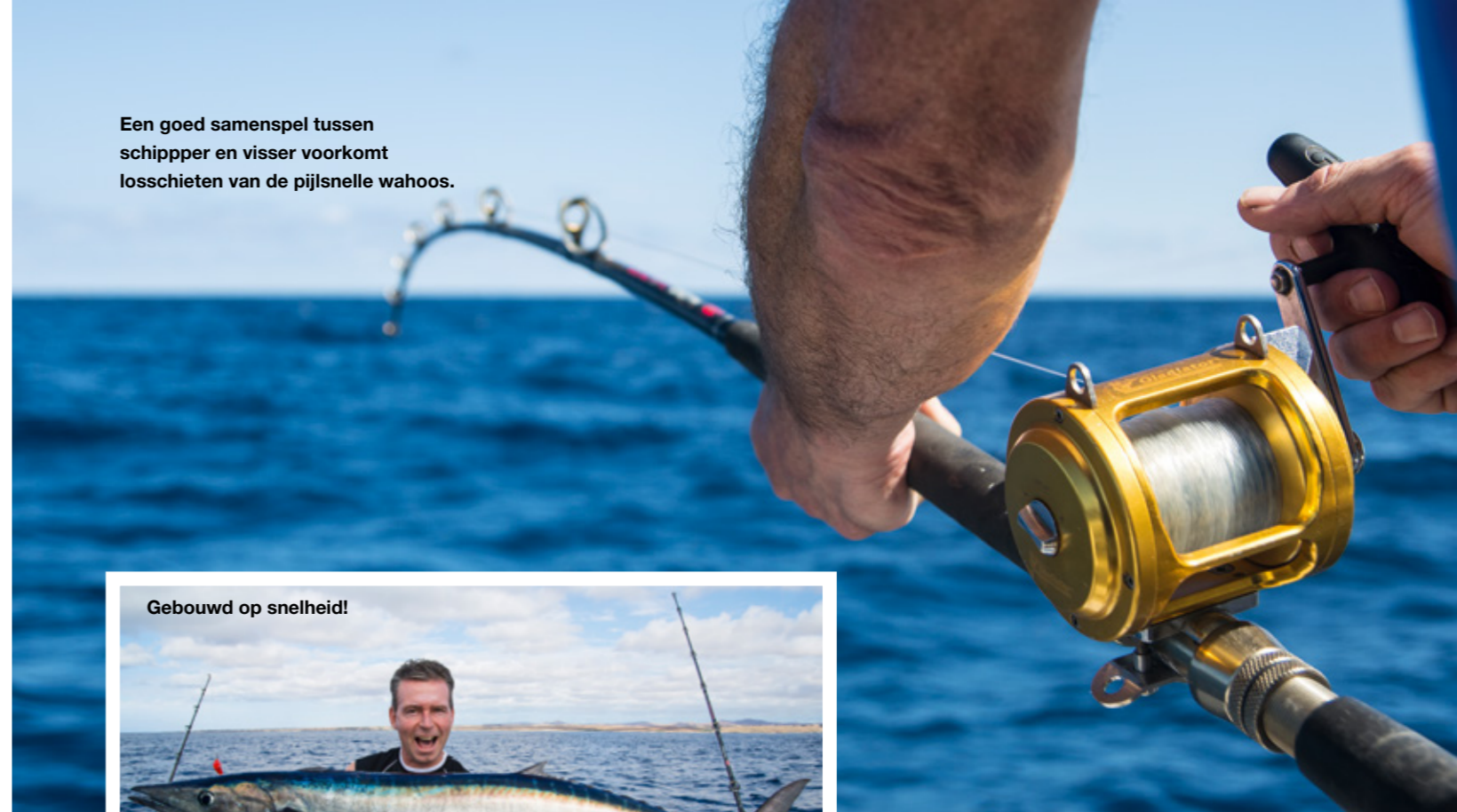
Je eerste indruk is vaak de beste, zeggen ze wel eens. Voor Maio ligt dat net een tikkeltje anders. Vanaf de veerboot is de eerste aanblik nogal troosteloos. Een half afgebouwd bungalowpark langs het zandstrand geeft niet direct een echt vakantiegevoel.

Kijk je even verder, dan zie je het schitterende authentieke Vila do Maio liggen, met prachtige fel gekleurde huizen en een vrijwel autoloze boulevard waar de eilandbewoners 's avonds samen komen om te genieten van zee, strand en verkoelende drankjes. Maio staat in schril contrast tot de meer toeristische Kaapverdische eilanden zoals Sal en Boa Vista. Hier vind je geen kiloknallende all inclusive resorts waar de welvaart naast de plastic soep in zee drijft. Dit eiland geeft je puur natuur in een tropisch savanneklimaat. De vegetatie is spaarzaam, er zijn zoutpannen en verweerde vulkanische heuvels. Aan de kust is het landschap overwegend vlak en zanderig. Een eerste wandeling van vijf minuten langs de kustlijn levert een wervel van een dolfin en een heuse partij walvisbotten op. Helaas ligt hier vooral op de noordelijke stranden ook plastic. Maar er is steeds meer aandacht voor het plasticprobleem en het eiland is verder schoon.

HIGH SPEED WAHOO

De beste visgronden beginnen op nog geen kilometer varen uit de haven. Wel zo prettig voor de effectieve vistijd, vinden wij. Op de dieptemeter lijkt de bodem hier op berg en dal onder water. Het grof wild zwemt hier rond de 'banken', waarvan je er al varend regelmatig een tegenkomt. Wat we niet tegenkomen zijn andere sportvissers. Dat is natuurlijk heel bijzonder als je weet hoeveel mooie vissoorten hier zwemmen. Langs de hellingen onder water jaagt de wolf van de oceaan: de wahoo. Soms jagen ze alleen, maar vaker in wolf packs. De visserij op wahoo

Een goed samenspel tussen schipper en visser voorkomt losschieten van de pijlsnelle wahoos.

Gebouwd op snelheid!

is relatief simpel: high speed (10-12 km per uur) trollen met Rapala Magnums, X-raps of de door onszelf meegenomen Halco Max pluggen. De aanbeten volgen snel. Wahoo's hebben vlijmscherpe tanden en eigenlijk is de bek te hard om ze echt goed te haken. We moeten daarom contact houden met één van de snelste vissen ter wereld. Mike laat de boot doorvaren; wij hebben de opdracht onze lijnen goed strak te houden. Schipper Nuno bewijst ons goede diensten door steeds net op tijd gas bij of terug te nemen. Na een halve dag hebben we een droomstart met vijf wahoo's van 1,25 tot 1,50 meter! Omdat hun gebit veel schade kan aanrichten, neemt Mike geen risico en brengt hij geen wahoo in de boot zonder ze eerst een verdovende tik te geven. Jammer genoeg verschiet de vis dan snel van kleur. Het lukt ons dan ook niet om de spectaculaire gestreepte camouflagetekening van de vissen goed op de gevoelige plaat vast te leggen.

SPEEDJIGGEN

Tegen de middag doet Mike een voorstel waar we naar uit hebben gekeken en tegelijkertijd een beetje

huiverig voor zijn. "Zullen we even kijken of het speedjiggen wat oplevert?" Hoewel we amateurs zijn op dit gebied, geeft ons materiaal een andere indruk. Op reis naar Maio moesten we bij vrijwel iedere douanebeambte onze collectie speedjigs showen en gingen er termen als 'pescadores' en 'professional fishermen' over tafel. Vijf minuten na Mike's voorstel

Een wahoo van anderhalve meter voor Gerwin.

Zicht op het kleurrijke Vila do Maio.

Wat een power en snelheid!

Almaco jack op de butterfly jig.

staan we beiden vol goede moed een speedjig omhoog te sjoeren. Geïnspireerd door verhalen van Mike en Nuno over enorme groupers en jacks vinden we zelf dat we de slag en het ritme best snel te pakken hebben. Een kleine 10 minuten later zakt het lood ons echter al in de schoenen; we trekken de conclusie dat speedjiggen alleen is weggelegd voor van die grote opgepompte gasten uit de sportschool. Dan volgt uit het niets een aanbeet. Een minuut of 10 later hebben we beiden een almaco jack langs de boot gedirigeerd. Wat een brute power, wat een snelheid. Speedjiggen werkt dus, maar vermoeiend is het wel. Het is de kunst

om voldoende snelheid in de jig te houden, zonder daarbij veel kracht te zetten. Dat kost namelijk te veel inspanning, zodat je in de hitte snel buiten adem raakt. Het is zoeken naar soepelheid en ritme, maar dat valt nog niet mee.

SPEEDJIGMASTER

Onze visgids en stuurman zien onze verbeterde gezichten en vermoeidheid. Mike vraagt ons of Nuno even zijn techniek mag voordoen. Dat kan nooit wat worden, denken we. Wij mogen dan geen sportschoolgangers zijn, Nuno maakt nog een koprol in een tl-buis. Maar Mike beweert stellig dat Nuno de 'speedjigmaster' is. Twee minuten later

staat hij dan ook al met een kromme hengel. Zoals de meeste Kaapverdiënen, heeft hij een ritme en souplesse in huis waar wij nooit aan kunnen tippen.

MARLIJN

Maio en de Kaapverdische eilanden zijn op het juiste moment een hotspot voor marlijn. Mike heeft volop ervaring met deze geweldige big gamevis. Tijdens een tonijnjagd probeerden we met het uitstekende materiaal van Mike een blauwe marlijn te haken. Jammer genoeg hadden wij geen succes.

De ervaring leverde ons wel nieuwe inzichten op over deze visserij. Zo kregen we instructie over de 'ontsnappingsclausule': die geldt niet voor de vis, maar voor de visser. Mike gaf uitleg over de clips die we moesten losmaken in het geval dat een marlijn ons overboord zou trekken en je niet mee wilt de diepte in. Niet echt bemoeidigend, als je bedenkt dat er in de zee rond Maio grote aantallen tijgerhaaien, hamerhaaien en andere haaiensoorten zwemmen.

Van proberen kun je leren. Al kijkend naar master Nuno draaien we de speedjigs op dezelfde wijze naar boven. We beginnen langzaam, om dan in 20 slagen het tempo stevig opvoeren. We geven de hengel twee lange halen en maken nog 10 snelle slagen. Dan draaien we door naar boven en laten we het hele zaakje weer zakken.

Al snel staan we veel vaker met een kromme hengel en het is verslavend! De aanbeet is meestal spijkerhard, waarna de vis met een bloedgang de diepte in dendert. De dril van de almaco jacks die we haken is ronduit spectaculair. Wij vangen ze tot een kilo of 10 en net geen 90 centimeter. Maar zelfs jacks van rond de 60 centimeter laten een diepe indruk achter. Je uitrusting moet echt in topstaat zijn, want tweede kansen kennen ze hier niet. Naast almaco jack vangen we met speedjiggen ook nog enkele kleine amberjacks en blue runners. Volgens Mike is het met deze techniek

Aangeworpen op grote afstand.

licht materiaal twee pilkertjes van 60 gram naar beneden dwarrelen. Wat huppelende bewegingen boven de rotsachtige bodem leveren in een half uur een half zeeaquarium vol aan schitterende vissen op.

WICKED TUNA

De volgende visdagen wisselen we het trollen af met speedjiggen. Geen dag gaat voorbij zonder vangsten van grote wahoo's en forse almaco jacks. Tijdens het trollen op weg naar de haven, verspelen we een kleine mahi-mahi. De vis waar we al zo lang van dromen hangt heel even naast de boot en lost dan de haak. Het maakt niet uit. We vermaken ons namelijk opperbest. Op heel veel andere plekken hebben we veel mindere visdagen gekend. Het kan hier niet op, dus met die mahi-mahi komt het ook wel goed.

Nuno en Mike hebben berichten gehoord over tonijnvisserij op de zuidbank. Deze bank ligt wat verder van het eiland en mondt uit in een onderzeese vulkaan. Het gebied is een magneet voor vis. Vind je jagende vogels dan vind je vaak ook de jagende vis; dat is vaak de stelregel. Op Maio is het onzin.

Een krachtpatser van bijna 90 centimeter.

mogelijk om vrijwel elke vissoort te triggeren om tot de aanval over te gaan. Zeker als je de techniek nog niet in de puntjes beheerst, doe je er goed aan met lichtere speedjigs (100-165 gram) te vissen. Het is gemakkelijker er een goed ritme in te houden en je houdt het een stuk langer vol. Tegen het einde van de visdag blijkt dat we met nog lichtere pilkertjes ook leuke resultaten kunnen boeken. Terwijl Nuno de boot feilloos boven de juiste taluds stuurt, laten wij aan

Reuzenmanta's met een spanwijdte van 2,5 - 3 meter zweven rond de boot.

Één bonk dynamiet.

Diepzeervis uit de maag van een tonijn.

Er zijn geen meeuwen, visdiefjes, jan van genten, albatrossen of andere visetende vogels die je de weg wijzen. Af en toe zie je vliegende vissen voorbij zweven en één keer zagen we er een paar duizend opstijgen, opgejaagd door roofvis. Maar deze signalen zijn te schaars om je visserij op af te stemmen en gelukkig ook niet echt nodig. Die zwerm vliegende vissen staat wel voor altijd op ons netvlies. Op de zuidbank aangekomen zien we twee lokale beroepsvisbootjes die met 'de vaste stok' op tonijn vissen.

Waterstralen langs de boorden van de boot en overboord gegooidde kleine visjes lokken de tonijn en houden de school onder de boot. De bemanning hengelt de tonijnen er duurzaam en zonder bijvangst, één voor één uit. Onze ervaren gidsen zijn goed voorbereid op een tonijnfeestje. De bun zit vol met levende palometa's, een soort horsmakreel. De strategie is simpel: aasvis over boord aan een freeline (een haak zonder verzwaring). Zolang je boven een school tonijn zit, volgt de aanbeet dan vanzelf. De strategie werkt. Op 100 meter

van de beroepsmannen krijgen we aanbeet na aanbeet, ook op kunstaa's. Wat een fantastische visserij! Om de school tonijnen bij te houden, moeten we regelmatig verkasen. Voor de beroepsvissers is dat gesneden koek. Wij moeten gewoon de beroepsboten op gepaste afstand volgen. Dat gaat goed totdat we de school kwijtraken. Zelfs het 'freelinen' van een smakelijke aasvis heeft ineens geen enkel effect meer.

VERRE WORPEN

Het is de eerste en enige keer deze week dat wij op eigen initiatief de vangstkansen weten te keren. Omdat de tonijnen geen thuis geven op de aasvis, graven we in onze eigen viservaringen. In Kroatië visten we een aantal keer op little tunnies. We hebben daar geleerd om de tonijnen op grote afstand met kunstaa's aan te werpen. Deze techniek zetten we nu ook in. Met een lange spinhengel en pilkertjes van 60 gram maken we worpen van een meter of 80. De tactiek werkt beter dan verwacht. De eerste gehaakte tonijn brengt een hele school vis mee naar onze boot. In één keer zijn we 'back in business'. We vangen opnieuw de ene na de andere skipjack en na verloop van tijd weten we zelfs een serie geelvintonijnen te pakken. Op Maio is vis één van de weinige voedselbronnen die ruim voorhanden is. De tonijnen gaan dus mee. Niet alleen hebben we hierdoor heerlijke verse vis op ons bord, het geeft ons ook de gelegenheid om de maaginhoud van de vissen te checken. Dat levert verrassingen op. De tonijnen hebben een gevarieerd dieet. Naast verschillende formaten vis

vinden we vooral garnalen en kleine inktvissen. Bizar genoeg vinden we ook een aantal diepzeevissen in de magen. Dat kan twee dingen betekenen, denken we. Of de tonijnen jagen af en toe heel diep, of de diepzeevissen komen op een bepaalde tijd naar hogere waterlagen.

MAHI-MAHI

Tijdens deze trip lijkt alles te lukken. En het wordt alleen maar beter. Het is onze allerlaatste dag op het water en we missen nog één vis waar we allebei al heel lang op hopen: een beul van een mahi-mahi.

Een droom die uitkomt: een beul van een mahi-mahi.

Adembenemende kleuren!

echter af als we na uren varen geen aanbeet hebben gezien. De tijd tikt voorbij terwijl het kunstaa's plichtmatig achter de boot heen en weer beweegt. En dan gebeurt het tóch, de verlossende knal op de lure. Gerwin pakt de hengel en de mahi-mahi maakt er een spektakel van. Sprong na sprong worden we beloond met een kleurenschouwspel waar onze monden van openvallen. De kleurenpracht is geweldig en onbeschrijflijk. Deze prachtige vis vormt een geweldig einde van onze trip. Maio blijft voor ons voor nu altijd Magisch Mahi Maio! ■

De wind en golfslag zijn toegenomen en Mike stelt voor om te gaan trollen. Die visserij geeft naar zijn idee de beste kans op vis. Naast wahoo en tonijn zouden we zo misschien ook nog wel een mahi-mahi kunnen

haken. Mike's enthousiasme werkt aanstekelijk. Gezien het succes van de afgelopen dagen, lijkt het ons niet meer dan logisch dat het weer een topdag wordt. Dat zelfverzekerde gevoel zwakt

MATERIAAL

Visgids Mike beschikt over een grote voorraad hengels en molens van topkwaliteit. Wij wisten dat niet. Omdat wij op zo'n verre reis niets aan het toeval wilden overlaten, hadden we eigen hengels, molens en kunstaa's meegenomen. Dat is dus echt overbodig. Mike heeft alles. Voor de verre worpen tijdens het tonijnvissen waren onze 2,80 tot 3,00 meter lange spinhengels met een werpgewicht van 50 tot 100 gram favoriet. We gebruikten molens met een hoge inhaalsnelheid. Respectievelijk: een Daiwa BG 4500 en een Penn Conflict 6000. Een goede dyneema lijn met een diameter van 16 tot 18/00 maakt verre worpen mogelijk. Een fluorocarbon voorslag van 50/00 zorgt voor een goede bescherming tegen tandjes. Een echt goed werppilkertje zoals de Williamson Slick Jig in 40 of 60 gram maakt de uitrusting af. Blauw en roze - zoals deze die na een losschieter in Gerwins kuit eindigde - waren onze beste vangers.

Maio. Geen wifi, maar wel een perfecte verbinding met de natuur.

MAAK JE NIET DRUK

Kaapverdië ligt voor de kust van Afrika. Er heerst een andere sfeer en de dingen gaan anders, dan wij in Nederland of Europa gewend zijn. Lange wachttijden zijn vrij normaal. Maak dus geen strakke planning en maak je ook vooral niet druk. Het helpt helemaal niets. De boot die wij vanaf Maio terug naar het naastgelegen eiland Santiago namen vertrok maar liefst negen uur te laat, waardoor wij onze vlucht naar huis misten. De reisleidster die met haar gezelschap in hetzelfde schuitje zat leerde ons: plan altijd één of twee dagen speling in. Als je tijd over hebt kun je op Santiago leuk vanaf de kust vissen!